

είμαι τόσο ευτυχής, που δεν μου παρα-
θαίνει ούτε ο Βασιλεύς της Περσίας.

— Ποιος; εκείνος, ο οποίος έφώτιζε
και άρωματίζε το ανάκτορόν του με κάμ-
φοραν; είπεν ο παλαιοντολόγος, διπλό-
νων το συμβόλαιον και άφινων την πο-
λυθρόναν.

— Χμ! το σπιτάκι μου ομοιάζει
μᾶλλον με κλουβί, άπήνητησεν ο όρυκτο-
λόγος.

Και στενάξας, προσέθεσε:

— Και όμως, δεν εγεννήθηκα εγώ
να είμαι φυλακισμένος σαν καναρίνι! . .
'Ας είνε! Χαίρε, φίλε Πασώτε!

— Χαίρε, συνάδελφε! Μεθ' όλον το
συμβόλαιον και την άποζημίωσιν, ή 'Α-
καδημία, διά στόματος του πληρεξουσίου
'Απεσταλμένου της, σᾶς προσφωνεί:

Χαίρετε και αγαλλιᾶσθε, και ζήσατε
επί μακρόν εις τους κόλπους των συλ-
λογών σας! Οί κόποι σας θάνταμει-
φθού, τᾶ εύρήματά σας θα περιωθοῦν
εις αἰών αἰώνων, in aeternum, και τότε-
μά σας θα ζήση άθάνατον διά παντός!

Exegi monumentum! ! !

Ο όρυκτολόγος προσέπεμφε τον πα-
λαιοντολόγον εἰς κάτω, εἰς την τέλευ-
ταίαν βαθμίδα της λαξευτής κλίμακος.

Και με πόδας σχεδόν νεανικούς, ο
όγδοηκοντούτης γέρον άνήλθε πάλιν τᾶς
βαθμίδας, και εύρέθη εις τὸ κηπάριον του
ένερπίου οίκισκου. Τότε μόνον εσυλλογι-
σθη να φυλάξη εις τὸ θυλάκιόν του τὰ
τέσσαρα εκατόφραγκα, τὰ όποια έκράτει
ἀκόμη εις την χεῖρά του.

Η Χρυσούλα εύρίσκετο εις την ίδίαν
θέσιν, εις την ίδίαν στάσιν, κλαίουσα
όλονέν και με την ποδιάν σπογγίζουσα
τὰ μάτια της. Εἰς την θέαν αὐτήν, ο κ.
Φραντζῆς ἠσθάνθη άμέσως κάποιον υπό-
λειμμα παλαιῶν δακρύων, συνταρασό-
μενον εις τὰ βάθη της γηραιᾶς του καρ-
διάς. Ἐπλησίασε ταχύς τὸ κοράσιον, και
καταβιάσας ἡρέμα την άκραν της πο-
διάς, με την όποίαν εσχέπαζε τὸ προ-
σωπάκι του:

— Κύτταξέ με λοιπόν, Χρυσούλα!
έφώνησε. Δέν σου φαίνομαι καταχαρού-
μενος;

Τὸ κοράσιον άνύψωσε τους όφθαλμούς
πρός τὸν γέροντα.

— Ναί . . . εἶπε με φωνήν κλαυθμη-
ράν, ἀλήθεια . . . εἰσθε . . . μου φαί-
νεσθε γελοῖος!

— Γελοῖος ὅς θελεις να πῆς!
διώρθωσεν ο αγαθός γέρον, γελῶν πε-
ρισσότερον με τὸν άπρόοπτον σολοικισμόν
της χωριατοπούλας. Ναί, παιδί μου!
είμαι χαρούμενος και γελαστός, γιατί
οὔτε ο Σιδέρης, οὔτε σύ, — καλὰ μου
παιδιά! — δέν θα εἰσθε πᾶ λυπημένα.

Ἐλα τώρα, πῆγαίνε με εἰς τὸν παραφέντη
του φίλου σου!

— Τώρα άμέσως;

— Ναί, τώρα άμέσως.

— Μά . . . ανεδοκατεθήκατε τρεῖς φο-
ρές ὡς τώρα, κύριε Φραντζῆ και πάει
πολύ . . . πολύ για τὰ πόδια σας.

— Μπᾶ! Εἶνε στιγμές που και οί γέ-
ροι κάνουν φτερά! Ἐλα, χάπ, και δρόμο!
Πέρασε μπροστά. Εἶνε άνάγκη να μείνῃ
ο Σιδέρης σου στο χωριό για νά . . . για
νά . . .

Ἄλλο ἤθελε να εἰπῆ, και ἄλλο εἶπε:
— Για νά μου μαζεύῃ πέτρες!

Ἡ Χρυσούλα, ἡ όποία εἶχε φθάσῃ εις
την άρχήν της κλίμακος, εστρεψε ζωη-
ρῶς την κεφαλήν, και τὸ ὠραῖόν της πρό-
σωπον, τὸ ἠλιοκαές, εφωτίσθη αἰφνης ἀ-
πὸ μιαν άκτίνα, ἡ όποία εφάνη αναβλύ-
σασα ἀπὸ την καρδίαν της, ὡς ἀπὸ μικρόν
τινα ἥλιον.

— Λοιπόν εἰνάτε έξαφνα πλούσιος;
ἠρώτησε κατάπληκτος, απομένουσα με
τὸ στόμα άνοικτόν.

— Ναί, έξαφνα, για νά μή σου διώ-
ξουν τὸ Σιδέρη, και για νά μήν πικραί-
νεσαι πᾶ. Ἄ, δέν θέλω εγώ να κλαῖς!
δέν μου άρέσει αὐτό, άκούς; προσέθεσεν
ο γέρον, με ἕφος σχεδόν όργίλον.

— Και λοιπόν . . . ἡ αγελάδα;

— Θα πληρωθῆ.

— Και ο αφέντης;

— Θα άποζημιωθῆ.

— Και ο Σιδέρης;

— Θα μείνῃ εδῶ.

— Και εγώ;

— Αὐτό πᾶ θά μου το πῆς εσύ! Εἶ-
σαι εύχαριστημένη;

Εἰς την ερώτησιν αὐτήν, ἡ Χρυσούλα
άπήνητησεν έναγκαλισθεῖσα τὸν λαμόν
του γηραιῦ όρυκτολόγου και φιλήσασα
αὐτόν εις τὸ πρόσωπον, — εκεί απέξω
ἀπὸ τὸ άγροκήπιον των κυρίων της και
έμπρος εις ὄλον τὸν κόσμον. Δέν ἤμπο-
ροῦσε να προσφέρῃ λέξιν, ἀλλά τὸ φίλη-
μά της εκείνο ὠμίλησεν ἀντ' αὐτῆς εύ-
γλωττότατα, και εξέφρασεν ὄλην της
την χαράν, ὄλην της την εύγνωμοσύνην.

« Πόσο τὸν αγαπῶ τὸν κύριον Φραν-
τζῆν! » εσχέπητο ἡ Χρυσούλα.

« Εγώ, την λατρεύω αὐτῆ τῆ μι-
κρούλα! εσχέπητο ο γέρον. Γι' αγα-
πη της, ἄς πᾶ και τὸ παληάμπελο . . .
δηλαδῆ αἱ συλλογαί μου! »

Μετέβησαν εις τοῦ παραφέντη.
Ἐκεῖ, ο κ. Φραντζῆς τῷ ἐπλήρωσε τρια-
κόσια φράγκα, ὡς άποζημίωσιν διά την
άχρηστον και σφαγεῖσαν αγελάδα.

— Πῶ, πῶ! τριακόσια φράγκ! μιὰ
όλάκαιρη προῖκα! εψιθύρισε πάλιν ἡ
Χρυσούλα.

Ἄλλ' έκράτησαν τὸν Σιδέρην, — αὐτό
ἦτο τὸ σπουδαιότερον, — και μάλιστα
ὑπεσχέθησαν να τὸν προβιάσουν και να
του αὐξήσουν τὸν μισθόν.

Ο Σιδέρης, ο όποῖος ἦτο δεκαεξ
ετών και εἶχε κεφαλήν ὀλοστρόγγυλην,
κόμην κατάξανθη, μάτια προβάτου εκ-
πληκτα και αγαθα, — εκύτταζε τὸν κ.

Φραντζῆν, εκύτταζε τὸν παραφέντην,
εκύτταζε την Χρυσούλαν, οὔδέν έννοῶν
ἀπὸ τὰ συμβαινόντα, ἀλλά και μολον
τοῦτο εὐτυχῆς.

(Ἔπειτα συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΕΡΙΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

(Ἴδε και φυλ. 14 σ. 119)

ΑΙ πάλιν σταχυολο-
γῶ μερικᾶς ὠραίας
ἀπαντήσεις ἀ πὸ
τετράδια Μικρῶν
Μυστικῶν, τὰ ὁ-
ποῖα διήλθον τους
τελευταίους αὐ-
τούς μῆνας ἐκ
του Γραφείου
μου.

Ἡ νέα αὐτῆ
συλλογῆ, ἐπὶ
σης ὠραία ὡς αἱ προηγούμεναι, ἀλλά και
ὄλων διόλου διαφορετικῆ, θά πεί-
ση, ἐλπίζω, τους φίλους μου ὄλους, ὅτι
ἡ ποικιλία ἐνός Λευκώματος Μικρῶν
Μυστικῶν δέν ἐγκραται εἰς τᾶς Ἐρωτή-
σεις, αἱ ὅποια εἶνε πάντοτε αἰδίαι. — και
οὔτε εἶνε δυνατόν να γίνῃ διαφορετικά, —
ἀλλά μόνον εις τᾶς Ἀπαντήσεις, αἱ
ὅποια διαφέρουν εις ἕκαστον τετράδιον,
ἀρκεῖ ὁ ἀπαντῶν να εἶνε ικανός να ἐπιθέ-
σῃ ἐπ' αὐτοῦ την ατομικήν του σφραγίδα.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὄλα τὰ τετράδια, τὰ
ὅποια εἰμπορεῖ να λάβῃ ο σχηματίζων
Λεύκωμα, δέν εἶνε ἐπίσης ὠραία, οὔτε
ἐπίσης πρωτότυπα. Ἰπάρχουν και οί
γράφοντες ἀσήμαντα πράγματα, ἄνοστα
ἢ ἀκαλαίσθητα, ὅπως ὑπάρχουν και οί
ἀντιγράφοντες ὠραίας ἀπαντήσεις ἀπὸ ξέ-
να τετράδια, αἱ ὅποια κάμνουν οὔτω τὸν
γύρον των. Ἄλλά πλανῶνται ὅσοι
νομίζουσιν, ὅτι τὸ άποπὸν αὐτό θά ἐδιορθώ-
νετο εἶσω και ὀλίγον, ἀν π. γ. ἐξέδιδα
δύο ἢ τρεῖς τύπους Τετραδίων, με δια-
φορετικᾶς ἕκαστον Ἐρωτήσεως. Δέν θά
συνέβαινε πάλιν τὸ ἴδιον; Πῶς αἱ νείαι
Ἐρωτήσεις θά εἶχον την δύναμιν να
κάμουν τους γράφοντας ἀσχημα να γρά-
φουν ὠραία, ἢ να σωφρονίσουν τους ἔχον-
τας τὸ ἐλάττωμα ναντιγράφουν; Και
διατὶ τάχα θά ἠῤῥξανε τότε ἡ ποικιλία
ἐνός Λευκώματος, ἡ ὅποια δέν εἶνε ἄλλο
εἰμῆ ποικιλία ἀπαντήσεων;

Ἄλλ' ἀρκετὰ εἶπομεν περὶ τούτων.
Ἄς ἔλθωμεν εις τὰ πράγματα

Ἀρχίζω με μιαν ἐμμετρον σημείωσιν
του πρὸς ὃν ἀπευθύνεται τὸ τετράδιον,
γραμμῆν ἐπὶ τοῦ περιθωρίου:

Τὰ μυστικά μου γράφω
Ἐπὶ Νεαρῷ Ζωγράφῳ.

Πολλοὶ ἔχουν την μανίαν να γράφουν

ἐμμέτρως τᾶς ἀφιερῶσεις των, ἀφότου
έδημοσίευσα μιαν τοιαύτην της Αἰγι-
ναίας 'Αθηναίς. Ἄλλ' ὅταν δέν
εἶνε ὠραία, ὅσον ἐκείνη και ἡ σημερι-
νή, καλλίτερα να λείπουν

1. Ποῖον χρῶμα προτιμάτε;
— Ὅ,τι χρῶμα μου πηγαίνει.

— Ἄνευ σχήματος, τὸ χρῶμα περιτ-
τόν.

2. Ποῖον ἄρωμα σᾶς άρέσει περισσότερο;
— Τὸ ἰώδιον της θαλάσσης κατ' Αὐ-
γουστον μῆνα.

— Εἶμαι πάντοτε σιναχωμένος,
— Τὸ ἄρωμα της πάστρας.

— Τὸ ἄρωμα της ψυχῆς: ἡ προσευχῆ,
— Μεταξύ Ψεύδους και Ἀληθείας
ἴσταται . . . ἡ Σιωπῆ.

15. Ποῖον ὄνομα θά ἐλαμβάνετε, ἀν ἡ
ἐκλογῆ ἀφίνετο εις ὑμᾶς;
— Ἀφ' οὔ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον, συμ-
μορφῆσαι πλέον με τὸ γούστον του νο-
τού μου.

4. Ποῖον ζῶον αγαπάτε περισσότερο;
— Τὸν ψύλλον, διότι δέν μας ἀφίνει
να γίνωμεν ὑπναράδες.

6. Ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον προτε-
ρημα;
— Τὸ να ὁμολογῆ τις τὰ ἐλαττώ-
ματά του.

7. Ποῖον εἶνε τὸ χειρότερον ἐλάτ-
τωμα;
— Τὸ να κούνη τις πίσω ἀπὸ τῆς
πόρτες.

8. Εἰς τί σᾶς άρέσει να καταγίνεσθε;
— Του κῆπου μας τὰ ὀλδοχαρα λου-
λούδια να δροσίζω.

9. Ποῖον εἶδος ἀναφυχῆς προτιμάτε;
— Τὸν χειμῶνα, χορόν: τὸ θέρος,
θαλάσσια λουτρά.

10. Ποῖα εἶνε ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία
εις τὸν κόσμον;
— Να μείνῃ άθάνατον τὸ ὄνομά σου.

— Τὸ να καθιστᾶ τις τους ἄλλους
εὐτυχεῖς.

11. Ποῖαν τύχην θεωρεῖτε ὡς περισ-
σότερον ἀξιολύπητον;
— Ἐκείνου που ἐξετάζεται και . . .
δέν ἠξεύρει λέξι.

Τὴν του τυφλοῦ, ἀλλά διανοητι-
κῶς.

— Του μῆ συνδρομητοῦ της Δια-
πλάσεως.

12. Ἄν ἐπιτρέπεται ἡ ερώτησις, πόσων
εἰσθε;

— Ἐγώ τὸ τρίτον του ἄθροίσματος
της ἡλικίας των δύο μεγαλητέρων ἀδελ-
φῶν μου.

— Με συγχωρεῖτε ἡ μαμμά μου βγήκε
τώρα έξω, και ξεχασα να την ρωτήσω.

— Τὰ 1/3 και τὰ 1/3 αὐξανόμενα κατά
9, διδουν τὸ διπλάσιον.

— Σέβας, παρακαλῶ. Ἐχω κόσσον!
— Ἐχω τετραπλασίαν ἡλικίαν του
βιολιού μου.

16. Ποῖα ὄνηρξεν ἡ εὐτυχιστέρα στιγ-
μῆ της ζωῆς σας;
— Ὅταν εἶδα την εἰκόνα μου εις την
Διάπλασιν.

— Καθ' ὄλην την παιδικήν του ἡλι-
κίαν εἶνε τις εὐτυχῆς.

16. Ποῖα εἶνε ἡ κυριώτερα σας ἐλπίς;
— Ἐλπίζω να δραπευθῶ εις κανένα
Διαγωνισμόν της Διαπλάσεως.

— Τρέφομαι μ' ἐλπίδας, ἀλλά καμ-
μία δέν μ' ἐχόρτασε.

— Ἡ ἔνωσις ὄλων μας εις ἕνα . . .
«Ἐλληνοπαῖδα».

17. Ἐχετε φίλους και φίλας εὐκρινεῖς;
— Ἐκρίνει φίλους ο καιρός, ὡς χρυσὸν
τὸ πῦρ.

— Αὐτὸ ἐξαρτάται ἀπὸ ἐμέ.

— Φίλους ἔχω: τὸν ἔξοχικόν περι-
πατον, τὰ ἀνθη, την μουσικήν και τὰ
βιβλία.

— Οἱ πτωχοὶ πάντοτε ἔχουν εὐλικρι-
νεῖς φίλους.

18. Ποῖα εἶνε ἡ πλέον εύχαριστος στιγ-
μῆ της ἡμέρας σας;
— Ὅταν μου λέγη ἡ μαμμά: Ἐλα
[να σε φιλήσω.]

— Ὅταν κτυπᾶ ὁ κῶδων διάλειμμα.

— Ἡ ὠρα καθ' ἣν ποτίζω τὸ ἀν-
θη μας.

19. Ποῖον ἱστορικόν πρόσωπον θαυ-
μάζετε περισσότερο.
— Ἀπεπειράθην να πιάσω ἕνα ἀπὸ
τὸ αὐτῆ, και ἔπιασα . . . τὸν Μιδαν!

25. Ποῖον ζωγράφον προτιμάτε;
— Τὴν φαντασίαν.

28. Ἐάν δέν εἴσθε ὅ,τι εγεννήθητε, τι
ἤθελατε να εἴσθε;

— Ἐάν δέν ἦμην Ἀλέξανδρος, ἐπε-
θύμου να εἶμαι Διογένης.

— Ἄγγελος, διά να παρηγορῶ τους
δυστυχεῖς.

27. Ποῖα τοποθεσία σᾶς ἔκαμῆ ποτε την
μεγαλειέταν ἐντύπωσιν;

— Ὁ λοφίσκος . . . μιᾶς τούρτας εις
την πιάτα.

— Ἡ τοποθεσία ἐνός κῆπου ἐπάνω
εις τὸ κεφάλι μιᾶς κυρίας (διότι κάτι κυ-
ρίες ἔχουν κάτι καπέλα, που εἶνε ὄλον
κάτι κῆποι.)

— Ἡ τοποθεσία . . . του ντουλαπιού.
— Αἱ Πυραμίδες της . . . Γεωμετρίας.

28. Ποῖον φαγητόν σᾶς άρέσει καλλίτερα;
— Τὸ φαγητόν που δέν μου ἐπιτρέ-
πουν να φάγω, ὅταν εἶμαι άρρωστος.

— Φθάνει να εἶνε καλὸς ο μάγειρος!
— Προτιμῶ στρώμα . . . χρυσοῦ, εις
μιαν ἰδιοκτησίαν μου.

— Σκληρόν χάριν σκληραγωγίας,
μαλακὸν χάριν . . . της ἀληθείας.

— Ὅταν νυστάζω, ὅ,τι κι' ἄν εἶνε.
— Σπαρτιατικόν . . . άνευ κορέων ἔμω.

— Προτιμῶ τὸν μέσον ὄρον, δηλα-
δῆ σκληρομάλακον.

30. Ποῖον ἔβρον ἔβνος αγαπάτε περισ-
σότερον;
— Τὸ εἰρηνικότερον.

— «Ἐθνη τὰ μῆ νόμον ἔχοντα και
φύσει τὰ του νόμου ποιοῦντα.»

Γράφατε μιαν ἰδιάν ἰδικήν σας ἡ ξέ-
νην, την ὅποιαν να ἐπιδοκιμάζετε;

— Ἄνευ δραστηριότητος και θελή-
σεως, ἡ εὐφύια ομοιάζει πρὸς μέγα κτη-
μα ἀκαλλιέργητον.

— Ἡ εὐτυχία μᾶς προσπορίζει φι-
λους, ἡ δὲ δυστυχία τους δοκιμάζει.

— Χορήγει την φιλοξενίαν σου και
εις τὸν ἐχθρόν σου: τὸ δένδρον δέν ἀρ-
νεῖται την σκιάν του οὐδ' εις αὐτόν τὸν
εὐλοκόπον.

— Ἀρκετὰ γνωρίζει ὁ μῆ γνωρίζων
τίποτε, ὅταν γνωρίζῃ να σιωπᾶ.

Και τελειῶνω μ' ἐν χαριτωμένον
σχόλιον, ἀπὸ πὸ περιθώριον ἐνός
μονιτύουμένου τετραδίου:

— Συγγνώμην διά την μουντζούραν,
ἡ ὅποια ἐπεσεν Ἰσα-Ἰσα ἐπὶ της λέξεως
ζωγραφικῆς, ὡς ἀπόδειξις της ζω-
γραφικῆς την ὅποιαν ξεύρω.

Και διά τὸ πιστόν της αντιγραφῆς,
Ἡ Διαπλάσις

ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

ΤΑΞΕΙΑΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια: Ίδε σελ. 340.)

Με τὰ σωστά σου, θείσα μου, θέλεις νὰ τὰ χάσω σήμερον. Ἄς σταματήσωμεν ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ, δὲν δύναμαι νὰ σ' ἀκολουθήσω. Εἶμαι ἠναγκασμένος πλέον νὰ συμφωνήσω μὲ σέ, καὶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὰ πρῶτά μας ὁ ἀστὴρ αὐτός, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς χρειάζεται τέσσαρα ἔτη καὶ ἡμισὺ διὰ νὰ κάμῃ τὸ ταξείδιόν του μέχρις ἡμῶν.

Πράγματι, Κώστα μου, τέσσαρα ἔτη καὶ ἡμισὺ δὲν εἶνε σπουδαῖον πρᾶγμα. Γνωρίζεις πόσον χρόνον λογαριάζουν, ὅτι τὸ φῶς χρειάζεται διὰ νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν ἀστέρων, τοὺς ὁποίους διακρίνουν τὰ τηλεσκόπιά μας; Δέκα χιλιάδας ἔτη.

Καὶ ἂν μοῦ ἔλεγες ἑκατὸν χιλιάδας, τὸ ἴδιον θὰ ἠσθάνομην! Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῶ τοιαύτας ἀποστάσεις;

Ὁμίλησέ μου μᾶλλον διὰ τοὺς ἀστέρας οἱ ὁποῖοι σβύνουν, ὅπως μοῦ ὑπεσχέθης κατ' ἀρχάς.

Ἀλήθεια, παρ' ὀλίγον νὰ το λησμονήσω, ἂν καὶ ἐπίτηδες ἔφερα κάτι νὰ σοῦ ἀναγνώσω περὶ αὐτῶν. Καλὰ ἔκαμες νὰ μοῦ τὸ ὑπενθυμίσης.

Καὶ ἐν πρώτοις θὰ σοῦ εἶπω, ὅτι οἱ ἀστέρες μας, αὐτοὶ δηλαδὴ οἱ ἀστέρες τοὺς ὁποίους οἱ ἄνθρωποι δύναται νὰ βλέπουν πάντοτε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς των, οἱ μόνον τῶν ὁποίων εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν τὴν ἱστορίαν, αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ἀστέρες μεταβάλλονται κατὰ τὴν λάμψιν.

Καὶ περὶ αὐτῶν πραγματεύεται ὁλόκληρον κεφάλαιον τῆς ἀστρονομίας, καὶ ὀνομάζονται μετὰ β λ η τοὶ ἀστέρες.

Ἐπάρχει ἐπὶ παραδείγματι ἀστὴρ, τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀράβων τοῦ μεσαίωγου, μόνον οἱ ἔχοντες ὀφθαλμικὴ ὄρασιν ἠδύνατο νὰ διακρίνουν διὰ τοῦτο ὀνομάσθη « Ἀλκὼρ » δηλαδὴ δοκιμαστὴρ, ἐπειδὴ ἐχρησίμευε πρὸς δοκιμὴν τῆς ὀράσεως τῶν ἀνθρώπων. Ἐκ-

τοτε ὁμως ἡ λάμψις του ηὐξήθη, καὶ ἐνῶ μένει πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του, ἡ λάμψις του μετεβλήθη τόσο, ὥστε πάντες πλέον δύναται νὰ τὸν διακρίνουν, καὶ τὸ ἀρχαῖόν του ὄνομα Ἀλκὼρ δὲν ἔχει τώρα καμμίαν σημασίαν, ἀφοῦ δὲν δύναται πλέον νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν.

Ἄλλὰ διατί αὐτὴ ἡ μεταβολὴ εἰς τὴν λάμψιν; Τὰ πράγματα τοῦ οὐρανοῦ πρέπει νὰ μένουν ἀμετάβλητα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐσκέπτοντο ἄλλοτε ἄλλ' ἔγινεν ἀνάγκη ν' ἀλλάξουν γνώμην, ἀφοῦ καὶ ἐκεῖ γίνονται μεταβολαὶ ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἄλλ' εἰς ἡμᾶς εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ εἴπωμεν τὴν αἰτίαν τῆς μεταβολῆς.

Πῶς ἐπὶ παραδείγματι νὰ ἐξηγηθῶν αἱ ἰδιοτροπίαὶ τοῦ περιφήμου ἀστέρος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Μίρα, — δηλαδὴ Θαυμάσιος, — τοῦ Κήτους, ὅπως λέγεται ὁ ἀστερισμὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει; Ὁ ἀστὴρ οὗτος ἀπὸ τοῦ 1596, ὅτε κατὰ πρώτην φοράν ἐπέσυρε τὰ βλέμματα τοῦ Δαβὶδ Φαβρικίου, ἐναλλάξ φαίνεται καὶ ἔπειτα χάνεται εἰς διάστημα 334 ἡμερῶν, καὶ ἀπὸ ἀφανῆς ἀστὴρ, μόλις ὀρατὸς διὰ τῶν μεγάλων τηλεσκοπίων, γίνεται ἀστὴρ τρίτου, δευτέρου καὶ ἐνίοτε πρώτου μεγέθους, διὰ νὰ ἐπαναρχίσῃ πάλιν τὰ αὐτά, νὰ σβύσῃ πάλιν καὶ ν' ἀνάψῃ ἐκ νέου. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ δοθῇ ἱκανοποιητικὴ ἐξήγησις τῆς κανονικῆς ταύτης μεταβολῆς τῆς λάμψεως ἀστέρος, ὁ ὁποῖος μᾶς προκαλεῖ νὰ μαντεύσωμεν τὸ μυστικόν του; Καλὸν εἶνε, ἀγαπητόν μου παιδί, νὰ ζητῶμεν πάντοτε τὴν αἰτίαν τῶν πραγμάτων μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον φανερόμενον τὴν ἀγάπην μας πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Καλλίτερον ὁμως εἶνε, ὅσάκις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μᾶς δοθῇ ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησις, νὰ μάθωμεν νὰ μένωμεν εὐχαριστημένοι καὶ ἀνευ αὐτῆς.

Καὶ ὁ Θαυμάσιος τοῦ Κήτους χάνεται καὶ πάλιν ἀναφαίνεται εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Τί νὰ εἴπωμεν ὁμως δι' ἄλλους ἀστέρας, οἱ ὁποῖοι ἔξαφνα φαίνονται εἰς τὴν σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ ἄνευ οὐδεμιᾶς προειδοποιήσεως, λάμπουν ἐπὶ τινὰ χρόνον μὲ χρῶμα ζωηρόν, καὶ ἐπαναπίπτουν ἔπειτα ἡρέμα εἰς τὸ σκότος, μὴ ἀφίνοντες ὀπισθεν αὐτῶν ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν, ὅτι προὔκαλεσαν τὴν δυστυχῆ ἀνθρωπίνην ἐπιστήμην νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐμφάνισίν των;

Παραδείγματα τοιούτων ἀστέρων ἔχομεν ἀρχετὰ. Ὁ Γαλιλαῖος καὶ ὁ Κέπλερος εἶδον ἓνα, ὁ ὁποῖος κατὰ πρῶτον παρετηρήθη ἀπὸ τὴν Πράγαν τὴν 10ην Ὀκτωβρίου 1604, καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν λάμψιν εἶχεν ὑπερβῆ ὅλους τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸν Δία ἀκόμη, τὸ λαμπρότερον τῶν ἀστέρων μετὰ τὴν Ἄφροδίτην μετὰ ἐν ἔτος ὁμως δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν πλέον καθ' ὁλοκληρίαν δ' ἐ-

χάθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1606.

Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν σύγχρονόν μας ἐποχὴν.

Ἐνθυμεῖσαι τὸ ὄνομα τοῦ Χίνδ, τοῦ ἀγγλοῦ ἀστρονόμου, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε τὴν Ἴριδα καὶ τὴν Χλωρίδα, τὰς νεωτέρας ἀδελφὰς τῆς Δήμητρος τοῦ Πιάτση, ἀργότερον δὲ ἀνεκάλυψε καὶ ἄλλους ἀκόμη μικροὺς πλανήτας; Αὐτὸς εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ παρατηρήσῃ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 28ης Ἀπριλίου 1848 νέον ἀστὴρα, ἀναφανέντα αἰφνης εἰς μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἄλλοτε παρετηρήθη ἀστὴρ. Ὁ νέος ἀστὴρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο πλανήτης ἀφοῦ ἔμενεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ἦτο πολὺ μικρὸς, ὥστε μόνον ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς, ὅπως τοῦ Χίνδ, ἠδύνατο νὰ τὸν διακρίνῃ τὸ εὖρημα τοῦ ἀγγλοῦ ἀστρονόμου, τὸ ὁποῖον καὶ κατ' ἀρχὰς ἀκόμη εἶχεν ἀσθενεῖς φῶς, ἡλαττοῦτο ἀδικόπως κατὰ τὴν λάμψιν, μέχρις οὐ ἐπὶ τέλους κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου ἔτους δὲν διεκρίνετο πλέον. Ἐκτοτε οὐδέποτε πλέον παρετηρήθη.

Τοὺς ἀστέρας τούτους ὀνομάζουν π ρ ο σ κ α ἰ ρ ο υ ς, ἐπειδὴ δὲν φαίνονται πολὺν χρόνον, ἀλλὰ σβύνουν διὰ τοὺς ἰδιοκούς μας τοὺλάχιστον ὀφθαλμούς. Δὲν πρέπει ὁμως νὰ νομίζωμεν ὅτι πράγματι ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχουν, ἐπειδὴ δὲν τοὺς βλέπομεν πλέον. Μόνον εἶνε προφανές ὅτι κατὰ μετεβλήθη εἰς αὐτούς. Τί ὁμως; αὐτὸ εἶνε δύσκολον νὰ εἴπωμεν.

Ἐκράτησα τελευταῖον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔφερα ὅπως σοῦ ἀναγνώσω. Εἶνε δὲ αὐτὸ ἡ διήγησις τῆς αἰφνιδίας ἐμφανίσεως προσκαιροῦ ἀστέρος, τὴν ὁποίαν ἀφηγεῖται ὁ Τύχων Βράχιος, ὁ διδάσκαλος τοῦ Κεπλέρου, περὶ τοῦ ὁποίου σοῦ ὠμίλησα. Ἡ ἐμφάνισις αὐτὴ εἶνε περιφημὸς εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀστρονομίας ἀκουσέ τιν ἁλιπὸν.

« Ὅτε ἀφῆκα τὴν Γερμανίαν, ὅπως ἐπιστρέψω εἰς τὰς Δανικὰς νήσους, ἐστάθη εἰς τὸν ἀρχαῖον πύργον Χέριτσβάλδ, τὸν εὐρισκόμενον εἰς λαμπρὰν τοποθεσίαν κατὰ τὴν ἀνὰ τὸν θεῖόν μου Στένον Βίλλην τότε συνεθίξα νὰ μένω εἰς τὸ χημεῖόν μου μέχρι τῆς νυκτός, ὅποτε μίαν ἑσπέραν, θεωρῶν ὡς συνήθως τὸν οὐράνιον θόλον, ὁ ὁποῖός μοῦ εἶνε τόσοσ οἰκείος, παρετήρησα μετ' ἐκπλήξεως, τὴν ὁποίαν ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω, πλησίον τοῦ ζενίθ, εἰς τὴν Κασσιόπειαν, λαμπρότατα ἀκτινοβοῦντα ἑκτὸ ἀστὴρα ἐκτάκτου μεγέθους. Τὸσον ἐξεπλήγη, ὥστε δὲν ἐγνώριζον ἂν ἔπρεπε νὰ πιστεύω εἰς ὅσα ἔβλεπα; διὰ νὰ πεισθῶ λοιπὸν ὅτι δὲν ἤμουν παίγνιον ὀπτικῆς ἀπάτης, καὶ ὅπως ἔχω τὴν μαρτυρίαν καὶ ἄλλων, προσεκάλεσα καὶ ἐξῆλθον οἱ ἐργάται οἱ ἀπησχολημένοι εἰς τὸ χημεῖόν μου, ἠρώτησα δ' αὐτούς ὅπως καὶ πάντα τού-

» ἐκεῖ παρευρισκομένους, ἂν ἔβλεπον ὅπως ἐγὼ τὸν ἀστὴρα τὸν ἐξαίφνης ἐκαὶ ἐμφανισθέντα. Ἀργότερον ἔμαθα ὅτι εἰς τὴν Γερμανίαν, ἀμαξηλάται καὶ ἄλλοι τοῦ λαοῦ ἄνθρωποι εἶχον προλάβῃ τοὺς ἀστρονόμους περὶ μεγάλης ἐμφανίσεως εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τοῦτο συνέτελεσαν ὅπως ἐπικαλεσθῶσι τὰ σκώμματα, τὰ ὁποῖα συνήθως σωρεύονται κατὰ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀσχολευμένων εἰς τὴν ἐπιστήμην.

« Ὁ νέος ἀστὴρ δὲν εἶχεν οὐρανόν, οὐδὲ νεφέλωμα καὶν περιεκύκλωσεν αὐτόν, καὶ ὁμοίως ὑπὸ πᾶσαν ἐσπῆσιν πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας μόνον ἐσπινθηροβόλοι περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς ἀστέρας τοῦ πρώτου μεγέθους. Ἡ λάμψις του ὑπερέβαινε τὴν λάμψιν τοῦ Σειρίου, τῆς Ἀύρας καὶ τοῦ Διός μόνον μὲ τὴν λάμψιν τῆς Ἀφροδίτης ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ ὅτε αὐτὴ εὐρίσκειται πλησίον τῆς Γῆς, ὅποτε δηλαδὴ λάμπει περισσότερον παρά ποτέ! Τόσον ἔλαμπεν ὁ νέος ἀστὴρ, ὥστε ἂν ἦσαν ὀφθαλμοὶ ὀφθαλμοὶ ἔχοντες ὄρασιν, διεκρίνον αὐτόν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ἐν πλήρει ἀκόμῃ μεσημβρίας, ἔαν ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρός. Τὴν δὲ νύκτα, ἔαν ὁ οὐρανὸς ἦτο κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, ὅποτε πάντες οἱ ἄλλοι ἀστέρες ἐκαλύπτοντο ὑπ' αὐτῶν, μόνος ὁ νέος ἀστὴρ ἔμενε πολλάκις ὀρατὸς ἀνὰ μέσον τῶν νεφῶν. Ἐμέρησα τὸσον ὁ ἀστὴρ οὗτος ἀπέχεν ἀπὸ τοῦ ἀλλοῦ ἀστέρος τῆς Κασσιόπειας, καὶ τὴν μέτρησιν ταύτην ἐπέλεξα καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἐξ αὐτῆς δ' ἐπέστην ὅτι ὁ νέος ἀστὴρ ἔμενε τελείως ἀκίνητος.

« Ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1572, ἡ λάμψις του ἤρξατο ἐλαττουμένη τότε ἦτο ἴση μὲ τὴν λάμψιν τοῦ Διός. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1573 ἔλαμπεν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν Δία. Ἴδου αἱ παρατηρήσεις μου ἐπὶ τῆς λάμψεως τοῦ ἀστέρος τούτου: κατὰ τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον ἔλαμπεν ὅσον, καὶ οἱ ἀστέρες πρώτου μεγέθους, κατ' Ἀπρίλιον καὶ Μάϊον ὅσον, οἱ ἀστέρες δευτέρου μεγέθους, κατὰ Ἰούνιον καὶ Ἰουλίον ὅσον οἱ ἀστέρες τρίτου μεγέθους, κατ' Αὐγουστον καὶ Σεπτέμβριον ὅσον οἱ ἀστέρες τετάρτου μεγέθους. (Ἐπειτα συνέχεια) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

NANI - NANI TO ΜΩΡΟ...

Ἡ Κικὴ ἀνέβη καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν κουνιστὴν πολυθρόναν, ὅχι μὲ ὀλίγον κόπον, διότι τὸ κάθισμα εἶνε πολὺ ὑψηλὸν διὰ τὴν μικροῦλαν αὐτὴν, καὶ τὰ ποδαράκια τῆς δὲν φθάνουν εἰς κάτω, ὅταν κάθεται. Δι' αὐτὸ ἐχρειάσθη νὰ καταβάλλῃ μεγάλους ἀγῶνας, ἕως νὰ ἐνθρονισθῇ θριαμβευτικῶς. Κατ' ἀρχὰς, ἡ πολυθρόνα, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς, ἔκλινεν ἐμπρὸς τόσοσ πολὺ, ὥστε ἡ Κικὴ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ σταθῇ. Ἐπειτα, εἰς ἄλλο ἀπότομον κίνημα τῆς μικρᾶς, ἡ πολυθρόνα ἔκλινε τόσοσ ἐπικινδύνως πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε ἡ Κικὴ ἐφοβήθη μήπως πάρῃ καμμίαν τοῦ ἴσου. Πολὺ παραξενῆ πολυθρόνα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! τί νύξια ποῦ σου ἔκαμινεν ἕως

«Τὴν ἀνυπόφορον κούκλα!» (Σελ. 350, στ. α')

νὰ σταθῇ νὰ καθήσῃ ἐπάνω τῆς! Ἄλλα καὶ τί εὐχαριστήσις, ὅταν ἐπιτέλους τὸ κατώρθωνες! .. Νά, ἴδετε τώρα μὲ πόσον εὐχαριστήσιν ἡ Κικὴ λιχνίζεται, κουνιέται ἐμπρὸς ὀπίσω, ὡς νὰ ἐκάθητο εἰς τὴν κούνιαν τοῦ κήπου, — μὲ τὴν διαφορὰν ὁμως ὅτι ἡ πολυθρόνα εἶνε πολὺ ἀναπαυτικώτερα ἀπὸ κάθε κούνιαν. Καὶ ἐν ᾧ κουνιέται, τῆς ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τὸ τραγουδάκι, τὸ ὁποῖον τῆς ἐτραγου-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Υποστηρικτικόν υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΓΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προληπτικαί δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—τόμ. 7ο.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1900

Ἔτος 22ο.—Ἀριθ. 43

Ο ΠΙΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ ΓΙΡΟΝ]
(Συνέχεια: ἴδε σελ. 345.)

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὅλοι ἦσαν κατευχαριστήμενοι, καὶ ἡ Χρυσούλα, καὶ ὁ κ. Φραντζῆς, καὶ ὁ Σιδέρης, χωρὶς νάναφέρωμεν καὶ τὸν ἀφέντην του.

Ἄλλα τὴν ἐπαύριον, δὲν ἦτο τὸ ἴδιον. Ἐξέφρα, ἡ Χρυσούλα ἠσθάνθη μεγάλην ἀδιαθεσίαν, καὶ δὲν ἤμπορεσε νά σηκωθῆ ὡς πρὸ, οὔτε μετὰ τὸν κορυδαλόν. Ἔμεινε λοιπὸν εἰς τὸ κρεβάτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἔπειτα καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν σειράν, ἤδη ἐπὶ ὀλόκληρον ἐβδομάδα!

Ἦτο λοιπὸν μετὰ τὰ σωστά τῆς ἀρρωστη ἡ μικρὰ Χρυσούλα!

Τί εἶχε;
Καὶ μήπως ἤξευρε κανεὶς ποτὲ τί εἶχε;

Πόθεν προήλθε τὸ κακόν;
Καὶ ποῖος θά ἤμποροῦσε νά μάς το εἴπῃ, ἀφ' οὗ τὸ κακὸν παντοῦ κρύπτεται ἐπιβούλως; Εἰς μίαν ἀκτίνα ἡλίου πολὺ θερμῆν, εἰς μίαν πνοὴν αὐρας πολὺ ψυχρῆν, εἰς μίαν ἀναθυμίασιν φυτοῦ ἢ καρποῦ σαπημένου, εἰς μίαν σταγόνα ὕδατος μολυσμένου, εἰς ἕν μόριον σκόνης, εἰς μίαν φιλικὴν χειραψίαν, ἀκόμη καὶ εἰς ἕν νόμισμα πέντε λεπτῶν! Ὁ κόσμος ὀλόκληρος εἶνε, φαίνεται, γεμάτος ἀπὸ μικροσκοπικοῦ καὶ ἀοράτου ἐχθροῦς, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐνεδρεύουν, μᾶς δηλητηριάζουν, μᾶς φονεύουν καὶ τὸ ὄνομα τῶν ἐχθρῶν τούτων φοβερόν ὀνομάζονται Μικροβία.

Ἐφ' ὅσον ἦτο ἡμέρα, ἡ Χρυσούλα ἀψήφουσε τὴν ἀρρώστειαν τῆς, τὴν ὑπέμενεν, ἐνεκαρτέρει, καὶ δὲν ἐφοβῆτο πολὺ. Ἄλλα τὴν νύκτα ὁ πυρετὸς ἤξανε, καὶ εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τοῦ μικροῦ της δωματίου, ὅπου μόλις εἰσῆλθετο ὀλίγον φῶς σελήνηα, ἔδλεπεν ἐμπρὸς της νά χορεύουν τὰ χλωμά ἀγρίορροδα τοῦ κ. Φραντζῆ, τὰς κοκκινωπὰς βόμβας τοῦ ὑαλοσκεποῦς ἐρμαρίου, ὅλ' αὐτὰ μετὰ τὸν οὐμὸν τοῦ ἐκκρεμοῦς τοῦ ὠρολογίου, χω-

μένον εἰς τὴν μικρὰν ξυλίνην του θήκη, καὶ τοῦ ὁποίου ἠκούοντο ἀνερχόμενα κάτ' ὡθων τὰ τικ-τάκ, διὰ μέσου τοῦ πατώματος.

Ἄλλα μόλις ὁ κώδων ἐσήμαινε τὰς ὥρας, βόμβαι καὶ ἄνη ἐξηφανίζοντο ὡς διὰ μαγείας, καὶ τότε ἡ Χρυσούλα ἠσθάνετο ποικίλα, μὰ τὸσφ δυνατόν ποικίλα!

Μεγάλῃ ἀνησυχίᾳ εἰς τὸ ἀγροκῆπιον καὶ εἰς τὸν ἐναέριον οἰκίσκον!

Ὁ γηραιὸς ὀρυκτολόγος, σκυθρωπός, κατέβαινε καθ' ἑ-

πρωί, διὰ νά βλέπῃ τὴν μικρὰν του ἀσθενῆ, καὶ τὴν ἡρώτα πῶς ἐπέρασε τὴν νύκτα, καὶ τῆς ἤγγιζε τὸ μέτωπον, καὶ τῆς ἔψαυε τὸν σφυγμόν. Ὁ Σιδέρης, καταλυπημένος, ἤρχετο τακτικά καὶ περιεφέροτο ἔξωθεν τῆς θύρας, προσπαθῶν νά ἴδῃ ἀπὸ καμμίαν «χαρμαδά» καὶ νά ἀκούσῃ κάτι τί.

Οἱ κύριοι τῆς Χρυσούλας, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν ἀρχὴν εἶχαν πάρῃ τὸ πρᾶγμα ἀφήριστα, τῶρα ἤρχισαν νάνησυχοῦν καὶ νά σκέπτονται νά στείλουν τὴν μικρὰν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως. Ἡ ἀσθένεια, καθὼς ἐφαίνετο, εἶχε σκοπὸν νά διαρκῆσῃ πολὺ, καὶ ἂν τὴν ἐκρατοῦσαν εἰς τὸ σπίτι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, «θὰ τοὺς ἐκόστιζε, μάτια μου, ὁ κοῦκκος γι' ἀγδόν!»

Τὴν σκέψιν τὸν ταύτην ἀνεκοίνωσαν εἰς τὸν κ. Φραντζῆν.

— Τί; εἰς τὸ Νοσοκομεῖον! ἀνεκραξεν ὁ γηραιὸς ὀρυκτολόγος, ἐξεγειρόμενος. Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι!... Ποτέ! Ἐγὼ θά πληρώσω τὸν ἱατρὸν,

τὰ ἱατρικά, τὴν τροφήν καὶ τὴν νοσοκόμον, ἂν χρειασθῆ... Ναι, σὰς λέγω, ἐγὼ τὰναλαμῶμαι ὅλα. Λοιπὸν, σύμφωνα! Ἦ τὴν κρατήσετε ἐδῶ, καὶ προπάντων νά μὴ τῆς εἴπητε τίποτε, νὰ μὴ τῆς πρόξενῆσθε τὴν παραμικρὰν λύπην. Ἄκουτε;... Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι!

«Μοῦ μένου ἀκόμη ἐκάτ' ἑράγκα,» ἐσυλλογίζετο ὁ ἀγαθὸς γέρον καὶ κλέσας τὸν Σιδέρην, ὁ ὁποῖος παρεμύευσεν ἀπέξω μετὰ τὰ ἐκπληκτὰ καὶ ὡς ἀρτίου ἀγαθὰ μάτια του, τὸν ἐστείλειν ἀμέ-

Τὸ ἀμαξάκι τοῦ ἱατροῦ ἔκαμνε σχεδὸν καθημερινῶς τὸ σῦρε-κ' ἔλα ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ χωρίον. (Σελ. 354, στήλ. α')

σως εἰς τὴν πόλιν νά φέρῃ τὸν ἱατρὸν. Ὁ μικρὸς βουκόλος ἀπέπρε τα πόδια ἔστην πλάτῃ» διὰ νά ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν, ὁ δὲ ἱατρὸς ἐπῆρε τὸ ἀμαξί του, διὰ νά ἔλθῃ εἰς τὸ χωρίον. Ἦτο ἐπιστήμων ἀπὸ τοὺς παλαιούς, πολὺ ἰδιόρρυθμος ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐσυνειδητὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε οὔτε μεγαλητέραν τοῦ δέοντος ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἱατρικὴν, οὔτε μικροτέραν τοῦ δέοντος πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Φίλος δὲ τοῦ κ. Φραντζῆ. Ἦλθεν, εἶδεν, ἐξήτασεν, ἐσθησοκώπησεν, ἐσφυγομέτρησεν, ἀνέκρινε λεπτομερῶς τὴν

λάθος, διότι ὅταν ὑπάρχη ὄνομα καὶ ψευδώνυμον, κατὰ κανόνα πάντοτε δημοσιεύω τὸ ψευδώνυμον μόνον ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ψευδώνυμον, δημοσιεύω τὸ ὄνομα. Ἰ. Δ. Σπυροῦ Κάρθου (βραβεῖον σου ἔστειλα· ποῖος ἤθελε νά σε πειράξῃ καὶ σὺ εἶπεν ὅτι βαρύνουμαι τὰς ἐπιστολάς σου; ὅσον διὰ τὴν βραδύτητα καὶ διὰ τὴν κακὴν λατῶσταν, εἰς τὴν ὁποίαν λιμῶνεις τὸ φυλλάδιον, πταίει καὶ διὰ τὰ δύο ὁ ταχυδρόμος; κἄνε λοιπὸν τὰ παράπονά σου εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ ταχυδρομείου, διὰ νά τιμωρηθῇ.) Πάλλουσαν Καρδίαν (καλῶς ἦλθες.) Ι. Χ. Σολωτῆρ ([Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον γραμματικόν τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα» βλα ὠραία καὶ σε συγχαίρω ἔληφθον ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» καὶ αἱ πρῶται εἰσπρίξεις σου οἰκογενειακοῦ βεστροῦ ἐμπρός!) Γ. Λυκὸ Ορεινὸν (ἐθαύμασα ἀληθινὰ τὴν ὠραίαν ζωὴν ποὺ ἐπέρασε τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ βίου σου πραγματικῶς ἦτο ἕν... γλυκὺ βνερον· προσπάθησε τῶρα τὸν χειμῶνα νάναπαδώσῃς αὐτὰς τὰς εὐχαριστήσεις διὰ τῆς ἐπιμελείας σου.) Φύρδην-Μίρδην (τὸ ὁποῖον μ' εὐχαριστεῖ, διότι ἐγὼ εἶμι νά γνωρισθῇ μετὰ τὴν Κυματίζουσαν θάλασσαν καὶ κἄνε βράδυ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχὴν του, νά με φωτίσῃ νά ἐκδώσω τὸ Περιοδικὸν τῶν μεγάλων, διὰ νά μὴ με ἰποχωρισθῇ ποτέ.) Συναρτῆρ Ἀμαζόνα (καλῶς ἦλθες.) Θεοδώρα Δ. Τασούλη, Ἀπόγονοι τοῦ Νέστορος (εἶπε εἰς τὸν ἀδελφόν σου, ὅτι ἐσημείωσα τὴν ἡλικίαν του.) Ἰ. Περσέφανορ Λέορτα (ἡ «Ἀσκησις, περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς, ἐδημοσιεύθη σωστά.) Καρδερίαν, Ρομαντικὴν Καρδίαν, Χαμιένην Ἐδύγηαν (ἔστειλα σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου.) Μέδωνα (ἔστειλα φίλησέ μου τὸν ἀδελφόν σου· ὁ Διαγωνισμὸς ἐπικηρύχθη εἰς τὸ 3βον φύλλον.) Ψαρύμωλον, Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης (δὲν τὸ ἔχω ὁ Κινητικὸς Διαγωνισμὸς εἶνε σωστὸς Μικρὸς Διαγωνισμὸς μετὰ τὰ βραβεῖα καὶ μετὰ ὅλα.) Νίτσαν Ἀλεξ. (βραβεῖος τὸ κινετικὸν κείμενον ἐπρεπε ναντιγραφῆ μετὰ τὴν συνήθη καλλιγραφίαν· ἐπὶ πληρωμῇ, ἐνοσιεῖται, δημοσιεύεσι δ. τι θέλῃς.) Συναρτῆρ Πορτικόν, Κ. Χ. Οἰκονομοπούλου, Ἀπόλλων Μουσικήν (ἡ ἀπάντησις ἐκείνη ἀπηνθύνετο πρὸς τὸ Λυσογράφον καὶ ὄχι πρὸς σέ· πῶς ἔκαμες αὐτὸ τὸ λάθος;) Αἰγυρίαίαν Ἀθηνῆν ([Ε] τὸ ποσὸν μίξις ἰλας ὀθωμανικῆς δύνασαι νά στείλῃς καὶ εἰς χαρτονόμισμα ὀθωμανικὸν ἴσης ἀξίας· διὰ τὴν ἐπιστολήν ποὺ παραπονέσαι, δὲν εἰςέυρω τίποτε· φαίνεται ὅτι δὲν ἔληφθῃ.) Ματαρίν τῆς Χίου (εἶνε βέβαιον ὅτι θά σε συγχωρήσουν!) Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ, Ρωμαῖον Κιζέρονα (καὶ ποῦ νά ἤξευρες ὅτι σ' ἐπρόλαβεν ὁ Αἰθῆρ. I... τὴν πληροφορίαν σου πρὸς τὴν Ματαρίνοφρον δὲν δημοσιεύω, διότι διὰ νεωτέρας ἐπιστολῆς ἀνῆρες τὴν ἰδικὴν τῆς.) Τοξόστην Ἀπόλλωνα, Τρεμοσθῆνον Ἀστέρη, Φίλ-Μοῦ-Ἀη, Αἰγυρίαῖον Πέλαγος, Τέκνον τῆς Δημητροῦ (μετὰ ὄνομα ἀπαγορεύεται.) Τρικέφαλον Κέρβερον (ἔστειλα.) Ἡπειρώτην καὶ λοιπούς, τῶν ὁποίων ἔλαβα τὰς μεταφράσεις.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 20 Νοεμβρίου
Ὁ γράψας τὰν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νά γράψωσι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, παλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μὲς εἰς φακέλλου, ἐν ἑκαστῷ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμάται φρ. 1

498. Αεξίγριφος.
Τὸ βουνὸ θά βάλῃς,
Ἰότερα τὴ μύτη σου.
Καὶ σὴ μέση γράμμα,
Νά τ' ὠραῖο φέρι!
Πάρ' τὸ εἰς τὸ σπίτι σου
Νά το φάμε ἀνάμια.

499. Πολύπλοκον Μαγικὸν Γράμμα.
Συνδύζων καταλλῆλως τὰς κάτωθι συλλαβάς,

σχημάτισον τέσσαρας λέξεις. Ἐκ τούτων, τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τέσσαρας λέξεις· καὶ πάλιν ἐκ τούτων, δι' ἀνταλλαγῆς μετὰ ἄλλο γράμμα, ἄλλας τέσσαρας. Αἱ συλλαβαὶ εἶνε:

ε - εῦ - παῖς - ἰ - ἄ - κώρ - ἰ - ὄ - ὠ - ος.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θεμιστοκλεῖος [Ε]

300. Στοιχειδύριφος.
Τέχνη εἶμαι ἐκ τῶν ὠραίων· ἂν με ἀποκεφαλίσῃς,
Βῦχομαι νά με μισήσῃς.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδῶς

301. Ἀναγραμματισμὸς.
Στὴ θάλασσαν εὐρίσκωμαι, χωρὶς νά εἶμαι ψάρι.
Ἀναγραμματίζομαι, πετῶ μετὰ τὸ χορτάρι.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ὀλοῦ τοῦ Γενεῖος

302. Ἀστῆρ.
Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστέρη-
σκοὶ διὰ γραμμάτων οὔτως,
ὥστε νάναγινώσκωνται: κα-
θῆτας καρπός, ὀριοντίως νη-
σος, διαγωνίως δὲ ἀσθημα
καὶ ἀνταννυμία.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποικιλιτοῦ

303. Γωνία.
+ * * * * = Οὐράνιον σῶμα.
* + * * * = Ἀρχαία πόλις.
* * + * * = Μέγα προτέρισμα.
* + * * * = Θεὸς ἀρχαῖος.
+ * * * * = Μήτηρ ἥρωος.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν χρονικὴν διαίρεσιν.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Θεωῖος Πενθίου

304. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 1 4 5 2 6 7 8 = Πέρσης στρατηγός.
2 5 1 = Θεά.
3 1 2 1 8 = Ἀρχαία πόλις.
4 1 2 5 3 2 1 = Μέρος ἀρχαίου ὀπλισμοῦ.
5 6 6 5 1 = Ἀριθμὸς.
6 7 8 8 1 = Πιτηνόν.
7 2 1 = Θεά.
8 3 5 4 1 6 7 = Κύκλος.
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Γενεῖας

305. Μυστικὴ Ἐρώτησις.
Ὁ διδάσκαλος:— Ἦτε ἔγινεν ἡ...
(Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως.)
Ὁ Μαθητῆς:— τῷ 1096—1100.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου

306. Φωνηεντόλιπον.
* - ντγρψ - ες - σος - ν - ες. . . - ψχρλς
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν

307. Γρίφος.
το
το
το
το
Εἰκὼν, ὦ πῆς! τὸ φῶς τὸ πέ το νε!
το
το
το
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Θεοκρατινίδος τῶν Μουσῶν